

NAGY LEA

Vörös

Cigaretta-t tesz a szájába,
a zsebében kotorászik.
Megtalálta.
Öngyújtó.
Vörös.
Felemeli. Összehúzza szemöldökét.
A hüvelykujja a tűzkövön.
Elkezd mozgatni.
Csak.
szikra.
Serceg, ahogy újra próbálja.
Tomba hanggal dobban
be a kiengedett gáz.
Már ég.
Rágyújt és visszarakja zsebébe,
az izzó tüzet.

Fekete kalap

Már megnyomta a jelzőgombot,
itt fog leszállni.
Nincs értelme továbbmenni,
meg amúgy is, idáig
tart a jegye.

Csak az utcalámpák
világítanak, a macskakő
repedéseire, így egészen olyanok
mint egy nagy köröm,
minden koszt összegyűjtenek.

A tömbházak ablakai
mögött, már nem
ég a fény, pár kiégőben lévő
lámpa villog a lépcsőházban.
A hideg megölte a méheket,
csend van.

Már ő is eltűnt.
Egy biztonsági felvétel
maradt meg belőle,
meg a fekete kalap
amit a padon felejtett.

Út vég

Indulunk, mondták „a világ végére”.
Megállították a vonatot,
ott, ahol a folyó aludt,
majd lemásztunk a híd
alá, a deszkákkal kirakott
keskeny gerincen.
Odalent tölgy folyosó
vezetett a partra.
Ahogy léptünk, mellettünk
széthasadtak a virágok.
Ott kanyarodtunk le,
ahol megemelkedett a folyó.
Akik odáig kísértek, hátrébb
húzódtak. Egyedül maradtam.
Szobrok emelkedtek fölém.
Nem láttam tőlük a napot.
A pirosas víz itt vált égő tűzzé,
hangosabb lett és gyorsabb.
Ott álltam, ahol a köd
emelkedik. Utam végére értem,
itt, ahol minden elkezdődött.
Lenéztem és nem volt ott semmi.
Csak az ég hangja, és a tűz válasza.